

Bulletin

Medlemsblad for Skøyen Rotary Klubb
juli/august 1997

Presidentens plattform

Kjære Rotary venner

I skrivende stund er 3 måneder allerede passert av Rotary året 1997/1998. Jeg håper at våre medlemmer så langt er fornøyd med det arbeid som vår programkomite har lagt opp til.

I det øvrige program for høsten er det mange spennende foredrag, sosiale begivenheter, som jeg tror de fleste vil sette pris på, og vil ha nytte av.

24.september hadde vi vår guvernør Paul Johnsen på besøk. En del av vårt styre og komiteformenn var tilstede. Dessverre var ikke Paul imponert over at det var så få komiteformenn tilstede på møtet. Alternativt skulle stedfortreder møte, men dette var heller ikke gjort. Dette må vi ta til etterretning.

Paul roste vår klubb for vårt Shalom/Salaam prosjekt, som han sa, var et varemerke som både vår klubb og Distrikt 2310 kan være stolte over. På formøte med Paul ble det diskutert prosjekter og planer vår klubb har fremover, og Paul ga oss mange tips om andre klubbers aktiviteter og prosjekter.

Paul avsluttet formøte med å sitere følgende ønsker for klubbens fremtid: Markering av Rotarymånedene og hva disse står for. Vi er da inne på å tydeliggjøre Rotary's «raison d'être» - eller «hvorfor vi er til».

Dette må vi minne hverandre om på forskjellige måter - stadig vekk.

Paul holdt et glimrende og interessant foredrag om Rotary for alle medlemene og som vanlig på siste onsdag i måneden hadde vi middag etter møtet . Det ble servert nydelig torsk med tilbehør.

Våre store forhåpninger til BINGO ble ikke innfridd Kr.1.000,- var alt vi fikk tildelt denne gang! Vår finanskomite må derfor i ilden for å finne prosjekter som vi kan få noe midler ut av. Har DU noen gode ideer ? Ta kontakt med Finanskomiteen.

Vårt 10 års jubileum står for døren - du har vel meldt deg på ? Hvis ikke, husk fristen er 12. November.

Husk at Yrkeskomiteen har fått ansvaret for å verve nye medlemmer - ta kontakt med Lars Bull Berg om du har interessante, mulige kandidater til vår klubb.

Til slutt har jeg et ønske og håp om at vi sammen kan gå inn for å få opp fremmøtestatistikken høyere opp på skalaen.

Med Rotary hilsen

Ingvald

***

Møtetidspunkt: Hver onsdag kl. 16.45

Møtested: Schafteløkken, Solheimsgaten 2 B, 0267 Oslo

Redaksjon: Bulletin, Skøyen Rotary Klubb

Boks 5306 Majorstua, 0304 Oslo

Telefon: 22 44 32 31

Telefax: 22 55 27 76

Redaktørens kommentarer

Er du blant de som ønsker deg flere timer enn de 24 timer i døgnet som vi vanlige dødelige må operere med? Ville du gjerne hatt ett par timer ekstra slik at du kunne få tid til å skrive et par innlegg til din egen medlemsbulletin? Det er i alle fall et faktum at skrivekløe, når det gjelder innlegg til vår Bulletin ligger på et lavt nivå! Det er stort sett informasjonskomiteens medlemmer som må påta seg å

skrive. Vår Bulletin skal først og fremst være et talerør for alle våre medlemmer og et informasjonsorgan for medlemmene. Det har tydeligvis ikke vært noen aktivitet å «skrive hjem» om i komiteene. Redaksjonen har kun fått ett bidrag fra Internasjonal komite. Redaksjonen ser frem til en strøm av bidrag til neste utgave av vår Bulletin. Fristen for innlevering av stoff er 20. november 1997. Dette gjelder DEG personlig!

***

Komiteene rapporterer

Redaksjonen takker for bidrag utformet av Siri for Internasjonal komite, vi venter alle spent på å høre fortsettelsen og utviklingen av de tanker som kommer

frem i referatet. Redaktøren foreslår at komiteformennene er ansvarlig for å utpeke en fra komiteen som skal sørge for å skrive et bidrag til vår Bulletin - til hver utgave!

Internasjonal komite

Formann: Ragnar Østrem

Medlemmer: Arne Olav Brundtland, Kai T. Didriksen
Siri Fossum, Tom Granlund, Herman Ramstad

På klubbmøte onsdag 6. oktober fremla komiteen sine tanker og ideer for medlemmene. Møtet var lagt an på å få til en dialog mellom komiteen og resten av forsamlingen. Innlegg fra komiteens medlemmer understreket berettigelsen av internasjonale prosjekter, sett utfra den verden vi er en naturlig del av o den klubb vi tilhøre. Erfaringer fra klubbens Shalom - Salaam prosjekt er meget verdifulle og vil danne en nødvendig bakgrunn for nye prosjekter

Fra komiteens side er det gamle ordtaket «det er ikke nødvendig å gå over bekken etter vann» aktuelt. Det er nok av oppgaver med internasjonal vinkling å ta tak i her i vårt lokale miljø. Derfor vil det ikke være noen grunn for å henge seg på andre klubbers

prosjekter, som f. eks. i engasjement ovenfor de baltiske land. Komiteen presenterte to ideforslag. Hva med å invitere en med en annen kulturell bakgrunn som medlem i vår klubb?(F.eks. en pakistaner?) Eller hva med å bygge et kompetansenettverk innen klubben til hjelp for våre nye landsmenn.

Klubbmedlemmene engasjerte seg i debatten omkring de to forslag. På spørsmålet angående medlemskap oppsummerte Bjørn det slik: «Ja til fremmedkulturelle dersom de forøvrig kvalifiserer til medlemskap i Rotary.» Til det andre forslag kom det frem tanker og ideer som lå noe utenfor det området komiteen mente med sitt innspill. Det blir derfor viktig at komiteen presiserer ytterligere intensjonene med ideen.

Møtet var i helhet inspirerende og styrker komiteens tro på slike debattformer i klubben.

Er det en menneskerett at andre bruker vårt språk?

Svennik Høyer, lystenner 24.09.97

Jeg skal snakke om menneskerettigheter, og om nasjonalisme: ikke den fanatiske nasjonalismen vi har opplevd i det tidligere Jugoslavia som dreper naboer og medmennesker av en annen religion, men den nasjonalismen vi selv kjenner som en stille flamme inni oss, som en god følelse av egenverd og av å høre til et sted der man selv kan bestemme - om ikke det meste - så i det minste visse dagligdage ting som gjør livet innholdsrikt og lettere.

Stedet er Estland i sommer, og den person det mest dreier seg om er Jørn Donner som noen av dere kjenner som filmskaper, forfatter og bohem. Senere har han vært medlem av den finske Riksdagen og ble derfra rekruttert til EU-parlamentet.

Det var som Europa-parlamentariker han besøkte Estland helt i begynnelsen av august i år, og hans besøk ble naturligvis overvåket av media fordi det offisielle Estland ønsker medlemskap i EU. Jørn Donner sa ikke meget, men det han uttalte skapte en mediestorm i Estland, som forplantet seg til Finland, og til Sverige i en mer avdempet form. Om oppstyret nådde fram hit vet jeg ikke for jeg kom til Estland like etter Donner fra Finland og ble der en uke. Selv medieorkaner går over etter noen dager som kjent.

Det Jørn Donner forarget så mange av sine vertsfolk med var uttalelsen om at esterne burde innrømme russisk den samme språklige status i Estland som finnene hadde innrømmet for svensk i Finland. Forslaget ble dømt ned og nord i Estland der *Postimes* i Tartu skrev at Donner ikke hadde forstått noen ting, mens *Hufvudstadsbladet* i Helsingfors mente forslaget ikke var så dumt.

Dette er en ny variant av en gammel historie som har gått igjen også i norske medier noen år. Saken gjelder levekårene for den russiske minoriteten etter at de baltiske stater ble frie fra Sovjetunionen i august 1991. Bare få russere har i dag statsborgerskap i et av de baltiske land, trass i at 40% av befolkningen i Latvia og mellom en 1/4 og en 1/3 av befolkningen i Estland er russere. Jeg bør føye til at i Tallinn er nær halvparten russere, i Riga er 60% russere, og i svært få av de større byene i disse to landene er det et etnisk flertall for baltere.

Russerne kom til de baltiske stater - særlig Latvia og Estland - i store mengder i 1970- og 1980-årene, mest som industriarbeidere. De fleste av dem vil ikke flytte hjem igjen, delvis fordi deres barn er født her, men også fordi de har en høyere levestandard i Baltikum enn den de vil få i Russland. Likevel har bare ganske

få av dem har lært seg et av de baltiske språk eller estisk, som minner om finsk. Fra Sovjettiden har de regnet med at russisk er det språk alle skal snakke i dette området.

Uansett språk er det en menneskerett å kunne bli statsborger og å kunne stemme ved valg i det land man har bodd i mange år. Men nå forlanger esterne, og ennå mere latvierne, at russerne skal kunne et lite minimum av det som nå er blitt statspråk i disse landene. Dette er et brudd på menneskerettighetene har Europarådet og de internasjonale medier påstått. Og Latvia og Estland har lempet litt, men ikke nok på restriksjonene til å unngå skammekroken i finere politisk selskap.

Nå er esterne ikke særlig mer fanatiske enn oss. Men det sårer selvsagt esterne at de - som mer enn de fleste folk - har vært underkuet, deportert til Sibir og andre steder og drept i store mengder av russere for noen få tiår siden, de som ble fortalt i skolen at deres land var en republikk under Sovjetsamveldet og at hovedstaden heter Moskva. Det eneste de fikk beholde var språket, og i det gjemte de drømmen om en gang å bli selvstendig i eget land.

For esterne er deres eget språk mer enn enkel og fortrolig kommunikasjon, det er en vesentlig del av deres identitet. At noen skal få bestemme i deres land uten å tale deres språk er for dem blitt en umulig tanke. Flere århundrer av fremmed politisk dominans har lært dem hva språket betyr som felles kjennemerke.

Kunne også vi bare forstå dette!

For kanskje å åpne noen øyner inviterer jeg til følgende tankeeksperiment: Ved frigjøringen 8. mai 1945 sto det fortsatt 300 000 tyskere i Norge. La oss si at de ikke ville eller kunne returnere til Tyskland. Så i 1950 kommer De Forente Nasjoner på besøk med den universelle menneskerettighets-erklæringen og ber om at tysk skal bli et av to offisielle språk her i landet.

Hadde vi i denne situasjonen like enkelt forstått alle de argumentene om menneskerettigheter som vi nå trer nedover hodet på esterne?

Jeg tenner lyset for en større tålmodighet med de praktiske og psykologiske problemer som oppstår når de enklere ideologiske oppskrifter ikke strekker til. Dermed håper jeg selvsagt at ideen om menneskerettigheter vil vedvare. Gode forsøk på å tillempe menneskerettighetene vanskelige historiske

situasjoner vil sørge for at bevisstheten om dem lever

Rim

Trygve G. Lindeberg

Her ligger jeg nesten aldeles naken Med Ullevåls underbukse på baken. I halsende stappet en pustemaskin med plastikkør så innviklet og fin. i halsen stod også En nål med bedøvelse, men til min bedrøvelse - kunne jeg ikke snakk et ord.

I nesen var dyttet en oksygen propp som ga meg forsterkninger uten stopp. I armen var tapet en nål med kraner og ledninger glatte som ål. Det var ikke mye å bli klok av annet enn jeg fyltes med antibiotika.

Og så, var jeg merket som en sau. Navnet mitt var trykket der au, men det var mer - hør nå bare her; En klype med lys var satt på en finger. Jeg undres hvilke budskap den bringer.

På maven lå en kladas med fem armer som var tapet fast og sendte alarmer, En merkelig knott var festet til låret. Nå rev i den bort så det lugget i håret. Ellers tisser jeg i kateter og pose, og alt fungerte som for i hose.

videre i den praktiske hverdag.

Men så fikk jeg se en ledning som var viktig. Hva gjør den sa jeg til «søster» ganske forsiktig. I lysken hadde de stappet inn en pacemaker. Det viste seg å være ganske kraftige saker. Før hjertet det stoppet og ville ikke mer, etter drukning og flytur ser dere - så satte de igang med elektriske støt, og igjen var jeg levende og slett ikke død.

Et resultat av min drukningshendelse er også en langvarig lungebetennelse. Jeg hadde tang og sand oppi nesen for drikker du sjøvann, kan du ikke være kresen. Derfor har de natriumklorid i blodet og nebutin i tillegg så det suser i hodet.

Livet på Ullevål er slett ikke kjedelig, med for noen rundt med fullstendig begredelig. Selv om vi har det så godt som vi kan, er vi som gjester i fremmed land. En gang skal vi igjen bli normale, jeg tipper vi også blir litt originale.

Motto:

Jeg sier som gammel sjømann; Prøv aldri å puste i sjøvann.

To fra Rikshospitalet

Jomar Kuvås

Jomar er av de mer stillfarende i klubben, tydeligvis en effektiv mann uten store ord og fakter. Kontoret er ryddig med romplanene for det nye Rikshospitalet sirlig stablet oppå hverandre sammen med data om økonomi - som er Jomars viktigste arbeidsområde. I snart 7 år har han arbeidet med nybygget - Norges største bygning med 125 000 m² til vel 4 milliarder kroner - og i dag går halve arbeidstiden med til å planlegge innspurten.

Sykehusvesen synes å være hva man kaller organisert kaos, i det minste vanskelig å holde styr på. De tre siste direktørene har fungert 2,8 år i gjennomsnitt, så Jomar trives best som assisterende og har overlevet som det de siste 6 år. Etter nerveslitende forhandlinger om romfordelinger og en radikal ombygning av selve sykehusordningen har han fortsatt balansen i behold og hans CV vitner om den samme profesjonelle innstillingen. Tidligere var han etterutdanningsleder og økonomidirektør ved NTH og senere konstituert direktør for Universitetet i Trondheim. Før dette beregnet han optimale størrelser på skip for Norsk Skipsforskningsinstitutt, og før det igjen 3,5 år i Marinen med U-båter som økonomispesiale. Hans hobby er å skrive lærebøker på fritiden. Ikke rart familielivet led et lite skipbrudd forleden år. 'Skilt' står det lakonisk i klubbmatrikkelen. Han begynte med å pendle til Oslo i 1991, men pendler nå en dag i uken til Trondheim og sitt professorat II i skipsfartsøkonomi. Han har forankret seg i Oslo med fast følge og fastere adresse.

Også som Rotarianer startet Jomar i Trondheim Vest, men trass i bypatriotismen, trives han best i Skøyen RK. Komiteene arbeider meget bedre hos oss påpeker han. Selv har han tjenestegjort som kasserer, revisor og i samfunnskomiteen og internasjonal komite. Den eldste datteren Gine er økonom som pappa. Thale studerer nå i USA med Rotarys Georgiastipend, sier han stolt. Trass svimlende byggeomkostninger regner vi med å spare 320 millioner per år i driftsomkostninger i de nye bygningene, mener Jomar. Likevel - Rikshospitalet skal fortsatt ha spisskompetansen i norsk medisin. Åtti prosent av overlegene har doktorgrad og de fleste av dem er også

professorer. En vesentlig del av de vitenskapelige publikasjoner i medisin kommer herfra skryter han. Jomar har vært på seminar om nyere diagnostiske metoder, der menneskekroppen blir studert på skjerm, opplyst og kartlagt innenfra. Han blir rent lyrisk over hvilken institusjon han er med å styre.

- Sparingen kommer bl.a. på grunn av begrenset liggetid for pasientene og ikke gjennom minsket faglig innsats - tvert om. Kapasiteten i form av antall konsultasjoner og behandlingstimer skal, etter en del fram og tilbaketurer i planleggingen, opprettholdes på nåværende nivå. Likevel vil de som blir inneliggende få det triveligere på Gaustad: alle pasientrom har utsikt til det grønne.

Selv har jeg sett det gigantiske bygget reise fra Universitets campus, der det merkelig nok ikke ser så overveldende ut, skjult bak det prekliniske bygget som dominerer mot Ringveien. Men for noen uker siden strøk flyet hjem fra Tallinn lavt over Gaustadjordene under innseilingen mot Fornebu og først da oppdaget jeg de enorme dimensjonene. Arkitektene har fått en internasjonal pris for dette mesterstykket av diskresjon forteller Jomar.

Et tomt sykehusbygg er som kabinettet til en datamaskin. Etter kranselaget begynner myriadene av tekniske installasjoner og tilpasningen av medisinske apparaturer. Alle journaler vil foreligge elektronisk slik at enhver lege er fullt oppdatert om alle sine pasienter, hvor enn de tidligere har blitt behandlet. Det gir sikrere diagnoser. Det kan trenge for nå møter også pasientene opp fullt oppdatert om mulige behandlingsmetoder via Internett.

I oktober 1998 kommer så Norgeshistoriens største flyttesjau: i løpet av en uke flytter Rikshospitalet fra Pilestredet til Gaustad, uten at virksomheten opphører helt. Jomar gir et brageløfte: før flyttingen skal Skøyen RK på omvisning i det halvtomme nybygget. Forhåpentligvis får vi se bygget før Åsgårdsreien bryter løs. For med innflytningen starter også Oslos største trafikkork eller trafikkaos. Man har i det minste begynt å løsne på flokene, mener Jomar optimistisk.

***

Nicholaus Zwetnow

Han ser ut som en ensom ulv, men elsker selskapelighet med musikk, særlig med fint folk til stede. En liten avskjedsfest hjemme for den svenske

ambassadøren Lennart Bodström forleden år tallet fire andre ambassadører, oprasangere, hoff-musikanter, noen rotarianere etc. I det internasjonale svømmer Nic

som fisken med sin russisk, tyske, engelske og litt italiensk til gatebruk. Å konversere kong Gustav Adolf i hagen til ambassadøren en lys våraften tar Nic på beleven maner. Men Nics vanlige ansiktsfolder minner mest om det tragiske og det granskende med sine store tunge øyne som hviler på deg mens han snakker. Men han forteller gjerne historier. Han nyter smådetaljene og omstendighetene før han avslutter med et fort og noe sjenert smil når han avleverer sluttpoenget. Han ble medlem i Skøyen RK i 1992 og har tjent i programkomite, vennskapskomite og utenrikskomite. – En meget hyggelig klubb, sier Nic kort og godt.

Nic er ikke like glad for flyttingen av Rikshospitalet. Om dagen troner han øverst i patologibygget med flygel og piano på kontoret. Han har fem balalaika, som er hans eget instrument, tre flyger og et piano. Et av flygelene står på hytta ved Mylla der han finnes til alle årstider, og et annet flygel står i leiligheten på Majorstua. Han møter musikken hele dagen og elsker det, kan ikke tenke seg noe bedre enn å sysle med musikk hele fritiden. Noen få komposisjoner har det blitt, men det er et arbeid som krever så meget konsentrasjon at jeg får vente med det til jeg blir pensjonist. - Det er vanskelig å springe etter to harer på en gang, sier Nic. Det ender lett med at man ikke fanger noen.

Dermed har vi angitt tyngdepunktet i Nics fantasi og ry. Et annet tyngdepunkt i livet er selvsagt medisinen og det tredje var revolveren. Han har en meget lang merittliste i yrkeslivet, i musikken og i skytesporten. Alt dette kan du lese om i klubbmatrikkelen. Mest overraskende er kanskje det som står om hans omfattende og vedvarende konsertering med balalaika: Solist mer enn 70 ganger med symfoniorkester deriblant både Oslo- og Stockholms-symfonien, han har også opptrådt i radio og fjernsyn – en olympier altså (Roma 1960 og Tokyo 1964) på pistol, med skalpell og på det folkelige instrumentet balalaika. Under vinterlekene på Lillehammer kombinerte han to av rollene da han opptrådte i fjernsynets spesielle Olympiaprogram.

- Det var musikken som fascinerte meg mest som ung, og hadde jeg selv fått velge den gang var jeg kanskje pianist eller noe slikt i dag, men som eneste barn kunne jeg ikke skuffe foreldrenes ambisjoner. Han søkte om opptak på NTH, til tannlegestudiet og medisinen. Det ble altså ble medisinen som er en sikker og mer ansett levevei enn det mine foreldre fikk.

Det var kanskje en form for sosial og symbolsk trygghet foreldrene søkte gjennom sønnens yrkeskarriere. For selv med de store spenn i Nics voksne liv overgås de av foreldrenes omskiftelige ferd, som nesten kan leses som et blad av verdenshistorien.

Ved utbruddet av første verdenskrig studerte Nics far Nicolai Alexandrovitsj Zwetnow ved det teknologiske universitetet i Warszawa, han meldte seg straks som frivillig og avanserte til kaptein før fredsslutningen; fortsatte deretter i borgerkrigen sammen med Wrangels arme der han kjempet med Don-kosakkene mot Trotskist røde arme. Da Wrangel dro seg ut av krigen i 1920 ble Nics foreldre fraktet med britiske krigsskip til Tyrkia og emigrerte derfra til Prag hvor begge tok opp studiene igjen. Imidlertid sultet kosakkene og kulakene i Volgaområdet under Stalins brutale tvangskollektivisering, mange millioner døde.

For å yte hjelp startet Nics foreldre en emigrant-russisk teatertrup Harlekin i 1923 der moren sang og faren administrerte og regisserte seg gjennom utallige oppsetninger og tolv land. Så i 1935 landet familien mer permanent i Oslo med sitt eneste barn Nic 5 1/2 år gammel. Dermed begynte Nics oppatrettede bane i skole, musikk og militære ferdigheter i norske omgivelser. Som faren ble han kaptein, riktignok i saniteten der han tjenestegjorde i to år både i Nord-Norge og på Østlandet. Deretter ble det Sverige: 18 år på Sahlgrenska sjukhuset i Göteborg og 7 år på Karolinska i Stockholm. Doktorgraden tok han i 1970 i Göteborg med «mycket beröm» på en avhandling som ble skrevet i Lund. Temaet var effekten på hjernefunksjonene av trykkendringen i spinalvesken.

En av Nicholas Zwetnows store helter er den russiske komponist Alexander Borodin som var professor både i medisin og kjemi. Nå leder han selv et institutt for 'eksperimentell kirurgi' med fire vitenskapelig ansatte: to russere, en litauer og en norsk, samt musikkinstrumenter. Nic fikk et personlig professorat i 1981 og sluttet da med å operere på mennesker og gikk i stedet over til å operere griser, katter og hunder. Forøvrig det første professorat i verden i eksperimentell nevrokirurgi, opplyser han stolt.

Nei ler han, det er ikke Darwin P. Erlandsen som har funnet på uttrykket, og det er langt fra noen amatørkirurgi jeg driver, og jeg er heller ingen dr. Mengele. Saken er at hjernen har sitt eget fysiologiske system som bare delvis henger sammen med kroppen forøvrig. For å lære mer må vi bruke dyr.

I Sverige fikk han, også som foreldrene, sitt eneste barn - en sønn Mikael som ble værende igjen. For 1 1/2 år siden kom barnebarnet Alexandra. Og selv om han ble skilt før han forlot sin kone og flyttet tilbake til Norge så har han en dyp respekt for svenskene. De er reale, aldri noe påfunn eller beinkroker der. Det rykker ofte i Sverige-tarmen til Nic, men har da sin svenske samboer Britt Stenberg til trøst, president i Skøyen Inner Wheel.

-nik

***

Leserenes mening

Vår økonomi

Klubbens økonomi er som en families økonomi eller en nasjons økonomi. Det gjelder å sette tæring etter næring, det gjelder å bygge opp reserverer for å få handlefrihet m.m.

Ser vi bort fra cateringen vår (som skal gå i balanse) vil vårt normale budsjett uten catering være på NOK 120.000/år eller ca. NOK 2.000.- pr medlem. Så mye må til for å dekke faste utgifter samt litt til prosjekter o.l. Vår kontingent er på kun 1.350kr. / år.

Differansen har vi dekket gjennom litt utlodning, litt Tigris og ved å forsyne oss grådig av vår kapital som gjennom Bingen har vokst til over NOK 150.000.- Hvis vi går inn for å begrense klubbens bruk av våre reserver til for eksempel 10 % av reservene pr. år vil vi med fordel kunne investere en betydelig andel av vår kapital i et eller flere aksjefond som med stor sannsynlighet vil gi en langt bedre avkastning over tid enn den nåværende bankrente.

Bingo!

I flere år har vi gjennom vårt Bingo engasjement mottatt store beløp. I runde tall fikk vi femti tusen i 1994, femtisyv tusen i 95 og førtifire tusen i 96. I sommer fikk vi kun én tusenlapp og utsiktene fremover for større bidrag fra Bingofronten ser ikke oppløftene ut. Ikke bare det, det blir også fortalt at når vi engasjerer oss i Bingo er mulighetene tilstede for at vi kan risikere å måtte dekke en viss andel av Bingo-årets underskudd!

Klubbens styrer har de siste årene tatt til vane å budsjettere med bingoinntekter for å dekke årets driftsunderskudd og det gikk alltid bra, men nå er det altså slutt.... Også i år har styret budsjettert med et større bidrag fra bingoinnsatsen vår (trettito tusen) for å gå i balanse, men dette bidrag vil sannsynligvis utebli. Riktignok har vi penger på bok, men skal vi tære på klubbens reserverer eller øke vår kontingent, og redusere utgiftene for å gå i balanse? Hva mener klubben, styret og finanskomitéen?

Bidrag til Rotary Foundation.

I sitt oppfølgingsbrev etter møte i klubben påpekte Distriktsgvernør Paul Johnsen hvor viktig det er at klubbene bidrar til Rotary Foundation og President Ingvald refererte dette i klubben. Det som imidlertid ikke ble sagt, er at vår klubb i fjor bidro med 150 kroner pr. medlem (over det dobbelte av klubbens gjennomsnittsbidrag) og at styret i år har budsjettert med 100 kroner pr. medlem.

Folk er opptatt av hvor mye av det man gir som når frem til de det gis til eller de prosjekter det gis til. M.h.t. Rotary Foundation har flere Guvernører de senere år prøvd å synliggjøre at det å bidra til Rotary Foundation er bra fordi pengene brukes på en vettig måte og at fondet drives profesjonelt. Det burde ikke være så vanskelig å bevise det med relevante tall og vi skal ikke glemme at Rotarianerenes egen innsats er gratis. Det er ikke mange institusjoner som har så billig arbeidskraft!

Planlagte utgaver av vår Bulletin		Materiell & stoff frist
Nr. 3. Nov/Desember	Ca 10. desember	20. november 1997
Nr. 4. Jan/Februar	Ca 11. februar	28. januar 1998
Nr. 5. Mars/April	Ca 29. april	26. mars 1998 (påskan)
Nr. 6. Mai/Juni	Ca 24. juni	10. juni 1998

Jubileumsfest

Freitag 28. November 1997

Kl. 19.00

Vår klubb feirer 10 års jubileum og det er lagt opp til et flott arrangement i våre egne lokaler på Schafteløkken. La oss pynte oss fra topp til tå og møte frem med vårt bredeste jubileumssmil - du kommer vel med din ledsager ?

Vi samles til en aperitiff i 3. etasje, hvoretter vi begir oss ned til 2. etasje hvor en delikat 3 retters middag blir servert, akkompagnert av hvite og røde hviner.

Det hele blir, som seg hør og, dandert av levende musikk og sprudlende taler....

Til kaffen medfølger en «avec» og for de som ønsker seg mer «fludium» før eller etter at du har svinget din dame på dansegulvet, så er baren åpen til sensasjonelt gunstige priser.

Antrekk er smoking og strålende humør !

VELKOMMEN

"I godt lag"